

VECKOBLADET

2013:35

131129

KLOSTERGÅRDENS JULMARKNAD

Solidaritet med tyfonens offer i Filippinerna

Det blir loppmarknad, auktion och uppträdanden i Helgeandsgården fredagen den 29 november klockan 15 – 18.

Bland annat kommer en barncykel, en middag för två och en hotellnatt för två att lottas ut.

Framträdanden av den orientaliska dansgruppen Ana Imra, en lärarduo och elever från Klostergårdsskolan.

Arrangörer: Helgeands församling, Kloster- gårdsgruppen och Projekt dubbelt upp

LÖRDAGSMUSIK

Helgeandskyrkan

30 november kl 17

Helgeandskören

DOC LOUNGE LUND: SEASON FINALE: THE RUNNER, 3 DECEMBER

THE RUNNER Av: Saeed Taji Farouky,

93 min, Tal/Text: Arabiska/ Engelska

The Runner is a film about endurance. It is the story of a champion long-distance runner whose journey transformed him from an athlete into the symbol of a national liberation

movement. Salah Hmatou Ameidan is willing to risk his life, his career, his family and his nationality to run for a country that doesn't exist. He is from Western Sahara, officially Africa's last colony and under Moroccan occupation since 1975.

30 year old Salah grew up under Moroccan occupation in Western Sahara. He is a Sahrawi, a native of the area. By 14 he was recognised as a talented athlete and was forced to join Morocco's junior athletics team, under threats to his family. By 1999 he was the triple cross-country champion for Morocco, had won 2nd place in the Africa Championships and was two-time Arab World Champion. In 2003, during a race in France, he took a risk from which he and his family have never recovered.

The Runner follows Salah during two critical years of the "Arab Spring", and examines what drives him to take immense risks, and make huge sacrifices, for a cause that is virtually unknown. The film looks at the burden of being a hero and asks "how long, before you stop."

NÄR: 3 December kl 19.00-23.00

VAR: [Mejeriet](#), STORA SÖDERGATAN 64, LUND

ENTRE: 80 kr // Student 60 kr

FASCISMEN OCH DEN AUKTORITÄRA HÖGERVÅGEN I UNGERN

Föreläsning:

De senaste åren har allt fler blickar riktats åt Ungern, och den nationalistiska, odemokratiska utvecklingen där. Minoriteter som romer och judar, homosexuella och politiska motståndare utsätts för både verbala och fysiska attacker. Stora delar av både massmedia och parlamentet kontrolleras idag av regeringspartiet Fidesz, som med en ny konstitution och lagar för landet åt ett håll som är konservativt auktoritärt. Samtidigt har landets tredje största parti, det högerextrema Jobbik och de uniformerade gatumuliser som står bakom det, ett fortsatt inflytande. Och får genom avsnitt av sin politik genom utvecklingen. Hur blev det så här, och varför?

Joakim Medin, frilansjournalist som skrivit flera reportage och artiklar från dagens Ungern, berättar om landets sociala situation, historia, om den auktoritära högerens arbete och möjligheterna till ett motstånd.

Varmt välkomna!

Arrangörer: Vänsterpartiet och ABF

När: Torsdagen den 5 december, kl 18.30

Var: Sofielund Folkets Hus, Rolfskatan 16, Malmö

PUSSELBITAR

"Tove Klettes låsbara skåp måste vara ett enormt skåp, där vävstolar, biljardbord och porslin och bestick för 30 personer får plats."

U Larsson, Lokaltidningen Lund, 27/11

”Höga betyg säger mer om lärares rädsla för elever, föräldrar och rektor än om kunskap.”
Gymnasieläraren Katarina Harrison Lindbergh SvD 22/11

Friskola stänger mitt under läsåret. Denna gång handlar det om Humfry-skolan i Lund.

42 skånska patienter dog efter vårdskador 2011.

”Vårdpartiet i Skåne är ett parti med medlemmar utan större politisk erfarenhet, men desto större erfarenhet av sjukvården.”

Eva Lenander m. fl. SDS 28/11

Karl Marx: ”Allt jag vet är att jag inte är någon marxist”. Uttalande under en polemik med den kommunistiska rörelsen i Frankrike 1880.

Tristram Hunt, ”Friedrich Engels. Kommunist i frack”, s.329. Leopard förlag 2013.

”När Netanyahu den 24/11 hävdade att ”världens farligaste regim tog ett avgörande steg mot att skaffa sig världens farligaste vapen”, undrade många araber – och väldigt många andra folk i världen, inklusive Väst – om inte Israel, som för länge sedan skaffade sig världens farligaste vapen, nu genom att förkasta Geneve-överenskommelsen har blivit världens farligaste regim”.

Robert Fisk, Independent 25/11

Fredssamtal om Syrien i Geneve, januari 2004. Irans utrikesminister Muhammad Javad Zarif 27/11: ”Det finns ingen militär lösning i Syrien”. Turkiet och Iran eftersträvar vapenvila i Syrien redan innan fredssamtalen inleddes i januari.

MINI-ARKAR SEGLAR FRÅN GAZAREMSAN

På lördag den 30 november 2013 kommer hundratals palestinska barn att sjösätta mini-arkar som symboliskt seglar ut från Gazaremsans stränder, mot den omvärld som blockaden separerar dem från. Fram till dessa kommer en stödkampanj att drivas bland Gazas arks stödorganisationer inom Freedom Flotilla Coalition, däribland Ship to Gaza Sverige.

Mini-Arkarna är 40 cm långa modellbåtar i trä som symboliserar fartyget [Gazas ark](#) som just nu håller på att byggas om för att under våren kunna bryta blockaden inifrån lastad med palestinska exportprodukter.

Syftet är att aktionen skall fästa världens blickar på den hårdnade blockaden, och på exportaktionen Gazas ark. Men den skall också uppmärksamma situationen för barnen i Gaza vars uppväxt och framtidshopp sedan mer än sju år hämmas av den illegala och inhumana blockaden.

För att bidra till såväl denna aktion som till vårens blockadbrytaraktion så kan sympatisörer världen över sponsra en hel mini-ark för 50 dollar en andel för 25 dollar. Det kan man göra via [Gazas arks hemsida](#).

VAR FINNS EU NÄR DET GÄLLER VÄLFÄRDEN I EUROPEISKA UNIONENS LÄNDER? AV INGER RIDBÄCK

Sverige och även de övriga Skandinaviska länderna har idag EU-medborgare som står i olika städer och tigger för sin överlevnad. Att många människor har svårt att klara sin försörjning i flera EU-länder börjar vi få bevis på när vi rör oss inne i våra städer. I Stockholm finns funktionshindrade i rullstol sittande med en pappersmugg från morgon till kväll, i Lund kan man se personer som verkar ha Parkinsons sjukdom och andra med annan anledning till att söka sin försörjning ute bland allmänheten på våra gator och torg.

Dessa människor har försörjningsproblem i sina hemländer, men som vi nästan inte vill prata om. Är man politiskt korrekt så har man svårt att tala om detta som ett problem eftersom det handlar om människor från andra länder. Talar vi om detta så blir det mest om hur vi ska kunna hjälpa dessa människor här. Men vem ska hjälpa personer med försörjningsproblem, vissa med funktionshinder, från annat EU-land? Problemet är stort eftersom det handlar om många människor och bör hanteras på EU-nivå.

EU har regler för det mesta när det gäller marknader, lagstiftning, ja till och med på detaljnivå storleken på jordgubbar. Var finns EU:s regler för länder inom EU hur välfärdsfrågorna hanteras och därmed sammanhängande skattesystem. Utan skatter ingen välfärd!

Man kan ju fråga sig hur länder med denna typ av välfärdsproblem för de egna medborgarna kan väljas in i EU?

Eftersom tanken med EU är att skillnaderna ska utjämnas mellan länderna så börjar man undra, med tanke på att vår egen välfärd monteras ner och vinster plockas från välfärden till olika företag som driver skolor, äldreboenden mm., så kanske i förlängningen ska vi vänjas vid att det åter kan bli verklighet även för svenska medborgare att tigga till sin försörjning.

Jag anser att det är dags att våra politiker som sitter i EU bör ställa krav på EU-nivå så att alla europeiska länder tar ansvar för sina medborgare och de egna välfärdsfrågorna. Det är en skam då hela den glassiga överbyggnaden till EU kostar enorma summor när man inom EU inte tar ansvar för mänskliga rättigheter för funktionshindrade och andra med försörjningsproblem. Man kan inte blunda för problemet och lita till att enskilda medborgare i andra länder ska hjälpa dessa med försörjning. Detta är inte värdigt ett modernt Europa!

500 000 KVINNLIGA PENSIONÄRER AV SVEN-HUGO MATTSSON

Hon är 66 år, har precis slutat jobba och lever nu på pensionsinkomst, den blev i allt 11 000 kr i månaden. Hon har fött och tagit hand om fyra barn och var hemma med dessa till minstingen började skolan. Först vid 40 års ålder kom hon ut i arbetslivet igen men hade ändå tillförsikt inför pensionen. Då var det ATP som gällde och hon kände väl till att det var de 15 bästa åren som bestämde hur stor den allmänna pensionen skulle bli. Hade dessa regler fortfarande gällt hade hon fått runt 3 000 mer i pension. När de nya reglerna kom var hon 50 år och hade ingen större chans att parera, men hon har åtminstone sparat en tusenlapp per månad sen dess. Då levde hennes man och ekonomin var hyfsad även om de inte hade allt för höga löner.

Lustigkurrarna

Från hennes 11 000 i pension dras 2 000 i skatt, några lustigkurar i regeringen tycker att hon skall betala ca 250 kr mer i skatt än på en på en motsvarande löneinkomst, trots att hon inte kommer att kunna försörja sig själv. Efter skatt har hon alltså ut 9 000, på detta skall hon betala sin hyra på 5 000. 4 000 kvar alltså, från dessa skall hon också ta för tandläkare mediciner och läkarbesök. I snitt har hon inte ens ut 3000 kr i månaden att leva på när allt nödvändigt är betalt. Hennes barn hjälper henne så gott de kan men hon tar absolut inte emot pengar, hon är för stolt för det.

Pensionssystemet bygger främst på pengar

Hon har alltså jobbat hårt hela sitt vuxna liv, mer än sin man. Genom att hon har tagit totalansvaret för barnen och huvudansvaret för hemmet har det blivit så. När hon fick barn, i början på 70-talet, fanns ingen utbyggd barnomsorg och att bli hemma med barnen var helt naturligt så som samhället såg ut då. Pensionssystemet bygger i hög grad på inkomst, men detta behöver inte vara skrivet i sten. Vi "äger" pensionssystemet genom vår representativa demokrati. Vi kan lika väl värdera det med en stor portion utifrån barnen, de som en dag skall stå för pengarna. Det finns en missuppfattning om att de pengar vi betalt in skall återgå till oss själva, detta är fel. De pengar pensionärerna får ut tas från dagens inbetalningar, från våra barn och barnbarns inbetalningar. Så har vi ett pensionssystem som ger de som haft huvudansvaret för barnen, minst i pension.

Det finns i runda tal 500 000 kvinnor som har riktigt låga pensioner. Någon av dessa lever i tvåsamhet, några har förmögenheter men trots allt har de låga pensioner. Även om följande är matematik så noterar jag att om man höjer dessas pensioner med 2 000 kr i snitt per månad så kostar det oss 12 miljarder. En sådan förstärkning hade inneburit att vi hade fått ner de förnedrande bidragen och rundgången. 12 miljarder är den summa som regeringen nu lägger på ett kritiserat femte jobbskatteavdrag.

Liberalerna är värst

Sydsvenskan har, på ledarplats, kommenterat det faktum att ungefär hälften, 500 000, av dagens kvinnliga pensionärer har alltför låga pensioner med de problem detta innebär. Sydsvenskans analys av detta är att det är kvinnornas eget fel. "... Kvinnor som vill förverkliga sig själva genom att leva upp till ett närmast hollywoodskt hemmafruideal om den perfekta, gärna cupcakebakande modern och makan". Så uttrycker sig en liberal i dagens tappning, en som tycker att var och en skall klara sig själv och som därigenom inte har någon lösning på det som faktiskt är ett problem. Om detta vill jag gärna återkomma.

GÄNGKRIGENS SOLDATER AV GUNNAR STENSSON

Det gångna året har man oroats av skjutningar i Stockholm, Göteborg, Södertälje, Örebro, Malmö...

De ter sig för de flesta av oss meningslösa och utan konsekvenser utanför den lilla krets där gängkrigen utkämpas. Man noterar dem och hoppar över pressens utförliga redogörelser. Varje vecka blir någon som skjuten, i regel i ett miljonområde på en parkeringsplats, en gata, i en trappuppgång. I flertalet fall leder det inte till döden utan till skador, lindriga eller svåra: ”den skadades tillstånd är allvarligt men inte dödshotande”.

Under en kortare sjukhusvistelse kom jag att läsa Roslunds och Hellströms ”Två soldater”, 2012. Jag sökte avkoppling, men drabbades av en detaljerad och välunderbyggd beskrivning av en auktoritär värld med övergivna barn och unga män som organiserar sig, handlar med narkotika, knarkar, rånar och tillbringar långa perioder i fängelse.

Gängen är kortsiktigt rationella och handlingskraftiga. Med grymma metoder framtvingar de lojalitet. Samtidigt utgör de en sorts väg till status och gemenskap. Den enda vägen. Kvinnor och små barn fungerar som budbärare och hjälpredor.

Egentligen är det samma slags värld som skildras i t ex Oliver Twist, men man upplever den mycket mer drabbande när den existerar här och nu. Oliver frigjorde sig. För de unga våldsmännen finns oftast ingen återvändo.

Ni känner förstås till de båda författarna, Anders Roslund, tidigare reporter i STV och Börge Hellström, en av grundarna till KRIS. De är sakkunniga och engagerade.

”Två soldater” sträcker sig över ett par decennier, är fragmentarisk och arbetar med uppbruten kronologi. De 682 sidorna beskriver en värld av ångest i låsta celler, hat som enda kraftkälla, fysiskt lidande, våld, sönderskjutna knän med livslång invaliditet som konsekvens, andra skottskador, tortyrliknande misshandel, svek.

Där finns också något av solidaritet, kärlek och längtan.

Många har köpt boken. Har de orkat läsa den? Vilka slutsatser har de dragit?

För mig har den inneburit ny insikt och ökad observans inom ett område som hittills varit undanskymt för mig.

FRAMGAFFLAT - OM CYKEL OCH TRAFIK AV ULF NYMARK

Bygg inga fler cykelbanor!

(på det sätt som det görs idag)

Ett grundläggande krav på en vettig trafikplanering är att trafikmiljön, dvs den fysiska utformningen av vägar och gator ska vara tydlig, konsekvent och av trafikanterna uppfattas som logisk. Samma krav gäller också i princip för trafikregelverket. Utformningen ska inte heller sända budskap som motsäger regelverket eller vice versa. Bygger man en gata som ser ut som en gågata så ska den också vara reglerad som en gågata (eller möjligen som gångfartsområde); skyltar man en gatusektion som cykelbana bör den också ges en utformning som gör att trafikanterna lätt kan identifiera den som en sådan.

Kritisk granskning

Detta är som det borde se ut. Men det gör det inte i Lunds kommun, som många kommunföreträdare gärna kallar cykelkommun. ”Framgafflat” kommer framöver i några artiklar att kritiskt granska cykeltrafikens villkor utifrån olika aspekter. Granskningen kommer – fattas bara annat! - att avslutas med en skiss på hur kommunen skulle kunna skapa en cykelinfrastruktur och dito regelverk som verkligen prioriterar cykeltrafiken.

Stor variation av cykelbanor

Det finns en mängd olika varianter på cykelbanors utformning och regelverk och nu behandlar jag bara cykelbanor som löper parallellt längs gator i tätorterna. För enkelhetens skull skriver jag i fortsättningen ofta endast ”banor” och avser då förstås just cykelbanor). Här följer en uppräkningslista av de vanligaste varianterna av ”lösningar”:

1. Blandade gång- och cykelbanor (GC-banor) där fordonstrafiken blandas ihop om buller med gångtrafik.
2. Delade gång- och cykelbanor där ena halvan av banan är avsedd för cyklister och andra halvan för fotgängare. Dessa delade banor kan i sin tur indelas i banor som är ”åtskilda” enbart av ett vitt heldraget streck men med samma beläggning (oftast asfalt) eller ”åtskilda” genom olika beläggning som kan variera men vanligt är asfalt för cykel och någon typ av betongplattor för gående.
3. Cykelbana kan finnas på båda sidor om gatan. I många fall är det trafikplanerarens tanke är att cyklister ska färdas på den bana som i färdriktningen ligger till höger om gatan. Dessa banor kallas då enkelriktade, men är det i praktiken oftast inte. Det är nämligen inte förbjudet att i detta fall cykla på banan till vänster om gatan. Dessa banor kallar jag för ”låtsasenkelriktade”. För att enkelriktning verkligen ska råda fordras att vägmärket ”förbud mot infart” sätts upp med stöd i lokal trafikföreskrift. Sådana banor förekommer, men tämligen sparsamt.
4. Cykelbana kan finnas på båda sidor om gatan med dubbelriktade banor på båda sidor. (Med dubbelriktade menar jag banor som är skyltade som banor och med tilläggstavla med pilar i vardera riktningen).
5. Cykelbana kan finnas på båda sidor av gatan där ena sidan är dubbelriktad och den andra sidan ”låtsasenkelriktad” eller faktiskt enkelriktad.
6. Cykelbana kan finnas enbart på ena sidan av gatan och vara låtsasenkelriktad eller faktiskt enkelriktad.
7. Cykelbana kan finnas enbart på ena sidan av gatan och vara dubbelriktad.

Hela sju olika grundtyper av banor finns alltså (ändå jag har nog missat en eller annan grundtyp), med variationer under i en del av fallen. En del av de nämnda typerna kan finnas i olika kombinationer med varandra, varför man får fram ytterligare ett antal varianter på cykelbanor.

Den ”riktiga” trafiken

Vilka konsekvenser får denna förvirrande mångfald av utformning och regler? Till detta återkommer jag i en följande artikel. I stället ska jag ge svaret på frågan *varför* det ser ut som det gör i Lunds kommun och i många andra svenska kommuner. Alltså: varför är utformning och regler för cykeltrafiken otydliga och inkonsekventa? Svaret på den frågan är lika enkelt som självklart: därför att det är motortrafiken som prioriteras i trafiksystemet. Det är biltrafiken som är den ”riktiga” trafiken. Cykel- och gångtrafik kommer i andra hand.

Cykelbanor är till för bilisterna

Att cykelbanor överhuvudtaget började införas var inte primärt föranlett av att cyklister skulle få ökad framkomlighet och en säkrare trafikmiljö. *Det var för att cyklister inte skulle vara i vägen för den framstormande bilismen. Cyklister skulle inte få inskränka bilisternas framkomlighet och tvinga dem att dämpa hastigheten. Cyklisterna var ett hinder för bilisterna.*

Vilka belägg har jag för detta påstående? Jag kan inte anföra någon vetenskaplig avhandling eller liknande. Men för att inse att mitt påstående är korrekt räcker det med att se hur de tidigt införda cykelbanorna kom till. I stället för att etablera banor på det utrymme av gatan som var gemensamt för fordonstrafiken (bilar + cyklar) beslagtogs man utrymme från fotgängarna, dvs tog en del av deras gångbanor i anspråk för cykeltrafik. Oftast var det halva gångbanan som offrades, ibland mera. Tydligast ser man detta bland annat på Dalbyvägen mellan Östertull och Brunnsgatan – det som tidigare var ett brett gångstråk åtskilt från fordonstrafiken med en trädrad och lågväxta buskar blev nu ett utrymme för gångtrafik och (icke-motordriven) fordonstrafik. Bilarna fick mer utrymme och kunde gasa på utan att störas av cykeltrafik. Bilen blev gatans enväldshärskare.

Bilprioritet

Denna princip om bilprioritet har sedan genom årens lopp följts, i varje fall i trafikstråk där biltrafik förekommer i nämnvärd omfattning. Se t ex på den relativt nybyggda Sydöstraringen, där bilarna har raka spåret medan cykeltrafiken dras med ett en lång rad av farthinder i form av gupp, 90-graderskurvor, långa omvägar och farliga passager av bilkörbanor. Cyklisten som reser mellan Sandbyvägen och Tetra Pak har att passera 22 farthinder. Till detta kommer sex punkter där hen måste lämna företräde gentemot motortrafiken.

På samma sträcka har biltrafiken inga farthinder, i varje fall inte på rätt sida om gränsen för högsta tillåtna hastighet. Se även på den alldeles nybyggda cykelbanan längs Ringvägens södra sida, där biltrafiken från Trollebergsvägen till Malmövägen får köra rakt fram och har företräde gentemot cyklister, medan cykeltrafiken får göra ett par tvärsvingar och lämna företräde för bilarna.

Bygg inga fler cykelbanor ...

Allra tydligast kommer bilismens herravälde i trafiken till uttryck i den förkärlek som den politiska majoriteten och trafikplanerarna har för underjordiska gång- och cykeltunnlar när planskilda korsningar ska byggas. Cyklister och gående ska skuffas ner under gatunivån. De tvingas ta nackdelarna av höjdskillnader, otrygghet och försämrade framkomlighet. Bilister ges fri fart och obehindrad framkomlighet.

För att prioritera cykeltrafiken i tätorternas vägtrafiksystem fordras ett helt nytt tänkande – vi måste helt enkelt sluta upp med att bygga cykelbanor på det sätt som sker i dag.

KLOSTERGÅRDENS STATION – SÖDRA LUND AV GUNNAR STENSSON

I samband med järnvägsutbyggnaden till fyra spår ska en ny station byggas söder om Lund.

Kanske kommer kommunen välja den plats där Klostergårdens hållplats låg för några

decennier sedan, vid viadukten mellan Nordanväg och Åkerlund och Rausing's väg. Hållplatsen tillgodosåg Klostergårdsbornas behov att pendla till Malmö men också inpendlingen till Södra företagsområdet.

En ny station i samma läge skulle också göra det lättare att nå Arenan i samband med stora arrangemang. Den vore självfallet till stor nytta för Klostergårdens befolkning, som snart kommer att växa med minst tusen personer när bostadsområdet vid Arenan blir färdigt.

Men placeringen av stationen påverkas också av frågan om Källbyverkets framtid. Nu utreds alternativen att antingen bygga ut reningsverket eller avveckla det. Vid en avveckling skulle man dra ledningar till Lomma eller till ett utbyggt reningsverk i Sjölanda i stället för att som nu släppa ut vattnet i Höje å.

Om VA Syd och Lund beslutar sig för något av nedläggningsalternativen kommer den mark som nu ingår i skydds-zonen att frigöras och kan i så fall användas till bostäder – och en station i ett sydligare läge, närmare järnvägsbron över Höje å.

I skydds-zonen växer den sortens urskog som uppstår intill industriområden i utkanten av städer med pil, bok, al, björk, ek, oxel, lönn, körsbär, fläder och en ogenomtränglig macchia av björnbär och nypon. Dessutom odlar Lund trädplantor för alléer och parker.

Ett nytt ställverk för att förse järnvägen med energi planeras vid högspänningsledningen som går genom området.

Ett stort, om än ovårdat, grönområde går till spillo om marken i skydds-zonen i framtiden exploateras för byggande. Utbyggnaden måste genomföras med försiktighet.

Miljöpartiet föreslår Tekniska nämnden att utreda möjligheterna att bygga hyresbostäder i anslutning till den planerade stationen vid Klostergården. De skriver: "För att bygga den nya stationen måste med nödvändighet hittills öppna ytor hårdgöras. Vi menar att Lunds kommun i samband med stationsbygget borde pröva möjligheten att bygga bostäder vid stationshuset och på stationsområdet i övrigt. Självklart gäller det då att bygga högt och yteffektivt."

Vid ett möte 22/11, som initierats av Karin Svensson Smith, Ulf Nymark och Emma Berginger, MP, diskuterades förslaget av bland andra Jernhusens regionchef Rolf Larsson och affärsutvecklare Andreas Meyer samt LKF:s verkställande direktör Håkan Ekelund.

Rolf Larsson menade att kommunen befinner sig i ett guld-läge för planeringen av stationen och dess närområde eftersom man vet exakt var och när järnvägsutbyggnaden skall ske. Så goda förutsättningar har man sällan.

Han hoppades på snabba beslut och beklagade att Lunds kommun ofta var långsam och tveksam vilket ofta fördröjde utvecklingen.

En bild från Mp:s framtidsvisioner för ny bebyggelse i Stockholm

Ett nytt centrum kan placeras vid stationen. MP:s förslag att bygga höga och yteffektiva hus med hyreslägenheter mottogs positivt. Man menade att det var svårt att utveckla Klostergårdens slutna centrum, men att det inte skulle påverkas negativt om ett nytt centrum skapades, snarare tvärtom.

Alla föreföll öppna för möjligheten att bygga stationen i ett sydligare läge om marken i reningsverkets skyddszone frigjordes. Det är viktigt att besluten om reningsverket och stationens läge fattas så snart som möjligt.

Förtätning av Klostergården är möjlig genom att bygga ovanpå parkeringshusen och en del parkeringsplatser. MP:s argument för både hyresbostäderna vid stationen och förtätningen av Klostergården är, att det behövs fler hyresbostäder i Lund, samtidigt som det är olämpligt att hårdgöra mer mark i slutningen mot Höje å på grund av den ökande översvänningsrisken.

Mottagandet av MP:s förslag i Tekniska nämnden och Byggnadsnämnden de närmaste veckorna emotser vi med största intresse. Under de kommande månaderna och åren kommer under alla omständigheter stora förändringar att ske i Klostergården och södra Lund. Den som lever får se.